

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1220/2020
11.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиле АА из с. ..., ..., чији је пуномоћник Миодраг Крстић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Бранко Радичевић“ из Бујановца, ради накнаде трошкова превоза, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1531/2018 од 03.10.2019. године, у седници већа одржаној 11.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1531/2018 од 03.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П1 73/2018 од 02.04.2018. године, ставом првим изреке обавезана је тужена да тужили, на име трошкова превоза за долазак и одлазак са рада, међуградским саобраћајем на релацији ...-..., ...-..., за период од 01.09.2012. до 31.12.2015. године, исплати појединачне месечне износе, са законском каматом, као што је ближе наведено овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 69.714,00 динара, са законском каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1531/2018 од 03.10.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да на име трошкова превоза за долазак и одлазак са рада, на релацији ...-..., ...-..., за период од 01.09.2012. до 31.12.2015. године, исплати тужили појединачне месечне износе, са припадајућом законском затезном каматом, све као што је наведено овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужила да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 58.500,00 динара, са законском каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужила је изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о ревизији тужиле, на основу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11... 87/2018), Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. ЗПП, па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се она може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилца је била у радном односу код тужене, на радном месту професор разредне наставе. Тужилца живи у селу .. и свакодневно је ради доласка и одласка са рада у спорном периоду, путовала на релацији ...—... и ...—.... У наведеном периоду тужена је тужилци исплаћивала за 10% умањене трошкове превоза на наведеној релацији, а у једном периоду за 20% умањене трошкове превоза, с обзиром да су назначени попуст просветним радницима одобравали приватни ауто превозници који обављају превоз путника на наведеној релацији. Налазом и мишљењем вештака економско-финансијске струке, утврђена је висина разлике између исплаћене накнаде трошкова превоза тужилци до пуног износа превозне карте, за спорни период, на релацији ...—... и ...—....

Код овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев налазећи да тужилци припада право на накнаду трошкова превоза у пуном износу за наведени период, и то у висини износа месечне превозне карте која је утврђена налазом и мишљењем вештака, као и право на накнаду законске затезне камате, позивајући се на одредбу члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду. Међутим, другостепени суд налази да тужилца нема право на накнаду трошкова превоза за утужени период, због чега је првостепена пресуда преиначена и тужбени захтев одбијен као неоснован.

По оцени Врховног касационог суда, одлука другостепеног суда је заснована на правилној примени материјалног права.

Одредбом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, ... 75/2014) прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду, за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз. Чланом 25. став 1. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник РС“, бр. 12/2009, ... 1/2012) и чланом 26. Посебног колективног уговора за запослене у основним и средњим школама и домовима ученика („Службени гласник РС“, бр. 21/2015), прописано је да запослени има право на накнаду за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају (градски, приградски, међуградски), која мора бити исплаћена до петог у месецу за претходни месец, уколико се накнада исплаћује у новцу.

Сагласно наведеном, право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада припада свим запосленим, што значи и оним запосленим који не користе јавни саобраћај, већ од куће до радног места долазе сопственим аутомобилом или пешице,

али у висини цене превозне карте у јавном саобраћају (градски, приградски, међуградски).

Исплаћиваним месечним износима тужиља је могла да купи месечну карту за долазак и одлазак са рада на наведеној релацији, што значи да је тужена извршила своју обавезу, тако што је тужена исплаћивала тужиљи стварне трошкове превоза ради доласка и одласка са рада. У ситуацији када је запосленом омогућено да купи аутобуску карту са попустом који одобрава овлашћени аутопревозник на наведеној релацији, запослени који се определио за исплату трошкова превоза у новцу, има право на накнаду тих трошкова од послодавца у висини цене аутобуске карте са попустом, осим у случају ако запослени није могао да користи тај превоз за долазак и одлазак са рада, имајући у виду време доласка и поласка аутобуса.

Стога је правилно другостепени суд преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиље, правилном применом члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду.

На основу изнетог, применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић